

извади. Послѣ си трѣгнѣхмы прѣзъ ливадытъ за
къмъ къщи, а г. Бевланъ, като нѣмаше пловачкы
дрехы, принуденъ бѣ да ся отлѣчи отъ насъ и
растѣженъ да трѣгне изъ задъ канарытъ на от-
срѣшныйтъ брѣгъ.

20 Августа.

Най-послѣ можѣхъ да узнаѣмъ таинствениж-
тъ причинѣ на буритѣ които смущаватъ загадоч-
нытъ онѣзи души. Прѣзъ деніе тѣ, които нас-
танѣхъ слѣдъ тѣзи сцени коѣто ви разказахъ,
г-жа Маргарита като че ся срамуваше за при-
врѣменното си онова юношеско веселіе, удвои
драхлостѣтъ си, недовѣріето и гордостѣтъ си. И
между гламытъ, празднованіята и плесовѣтъ (ба-
люе) които ставахъ едно по-друго, тя ся прѣдста-
вяше като сѣнка, равнодушна, хладнокрѣва, а по
нѣкога и сѣрдита. Съ непроумителна горестъ тя
ся подгавреше и съ най-чистытъ размисленія, и
ссмѣйваше и най-благороднытъ и най-непобит-
нытъ чувствованія. Чуеше ли нѣкога да похва-
лятъ нѣкое доблестно и добродѣтелно дѣло? ту-
такъ си го прѣтѣлкуваше за да го прѣдстави
като слѣдствіе на самолюбіе; дерзнеше ли нѣ-
кой прѣдъ неѣ да принесе ливанъ на жъртвен-
никътъ на искуството? тутакъ си го отблъсва-
ше като такъвъ що издава смрадъ а не благоу-
ханіе; и съ краткыйтъ и крутыйтъ и страшный-
тъ си присмѣхъ, който блудеше по устнытъ ѣ
като проія на паднѣлъ ангелъ, съшибавше не-